

بررسی تأثیر بام سبز در معماری پایدار**

لیلا نظری پور گل سفیدی^۱، منوچهر تمیزی^۲

۱- دانشجوی گروه کارشناسی ارشد معماری، واحد ماهشهر، دانشگاه آزاد اسلامی، ماهشهر، ایران

۲- دکتری تخصصی معماری، عضو هیئت علمی، واحد ماهشهر، دانشگاه آزاد اسلامی، ماهشهر، ایران- مسئول

مکاتبات

چکیده

معماری سبز یا معماری پایدار یکی از گرایشها و رویکردهای نوین معماری است که در سالهای اخیر مورد توجه عده زیادی از طراحان و معماران معاصر جهان قرار گرفته است. این معماری که برخاسته از مفاهیم توسعه پایدار می باشد در پی سازگاری و هماهنگی با محیط زیست یکی از نیازهای اساسی بشر در جهان کنونی است. بشر امروزه در پی فعالیت های روزانه و در تکاپو برای گذران زندگی روزمره و معاش خود و در جهت احداث مسکن، چه به عنوان سرپناه و چه به منظور سرمایه گذاری، این دو نماد را تغییر شکل می دهد و محیط زیست شهری را دگرگون می سازد. در این فرایند فضاهای سبز، باغ ها و جنگل ها تبدیل به آسمان خراش ها و شهرک های مسکونی می شوند. آهن و آجر، سیمان و سنگ جایگزین سیمای ساختمانی شهرها که روزگاران علاوه بر تامین محل سکونت انسان چشم اندازی سبز و زیبا در اختیار وی قرار داده شده است. شهرنشینان امروزی گاهی که به درون خود می نگرند با احساس خلأ عمیق از دستیابی به طبیعت خود را به دور از آسایش و آرامش راستین می یابند. در مقابله با این مشکل، بشر از گذشته های دور به ایجاد بام های سبز یا باغ بام ها به عنوان راه حلی مناسب برای آشتی دوباره با طبیعت و تغییر چشم انداز شهری روی آورده است. در واقع بام سبز استفاده از فضاهای بلا استفاده و بی روح ساختمان های شهری در جهت ایجاد لکه های سبز می باشد. این امر علاوه بر زیبایی شهر موجب تلطیف هوا و کاهش آلودگی هوا و نهایتاً بهبود محیط زیست ساکنان شهر می گردد. پژوهش پیش رو بر اساس مطالعه کیفی صورت گرفته و نگارش این مقاله به روش توصیفی- تحلیلی و ابزار گردآوری داده ها مطالعه کتابخانه ای، و مقالات معتبر علمی و اسناد مکتوب می باشد.

کلمات کلیدی: منابع فسیلی، محیط زیست، معماری سبز، معماری پایدار، توسعه پایدار.

**این مقاله از پایان نامه نویسنده، با عنوان «طراحی موزه دفاع مقدس با رویکرد پایداری» با راهنمایی دکتر منوچهر

تمیزی استخراج گردیده است.